

Аз виждам в бъдещето тези  
 орляци  
 да пръскат  
 дъжд  
 от семена.  
 И в песните им,  
 рукнали  
 отгоре,  
 да блика  
 труд  
 и свобода.

Впрочем още в звучащото като завещание стихотворение „История“ поетът с ботевска доблест и самоотверженост адресира до „майка история“ скромната молба: да разкаже за тежките дни и дела на хората от неговата епоха. На бъдещето, на потомците разчита той, защото няма на какво друго да разчита:

Но разкажи със думи прости  
 на тях – на бъдещите хора,  
 които ще поемат поста ни,  
 че ние храбро сме се борили.

Виждаме как посредством комбиниране на основните темпорални „пластове“ на битието Вапцаров съумява да постигне забележителен идейно-художествен синтез. Връхната точка на този синтез поетът осъществява в последните си, писани пред лицето на смъртта стихове:

Но в бурята ще бъдем пак със тебе,  
 народе мой...

Много симптоматичен е начинът, по който категорията „време“ функционира в една или друга творба на Вапцаров, а особено характерна е първостепенната роля на бъдещето време във Вапцаровата поезия като цяло. Самата тя е обръщение, послание, апел към бъдещето, към вечно възраждащото се битие. И в това е непреходното значение на Вапцаров за нас, неговите потомци. А сигурно – и за нашите потомци.